

15-1-41

Estimada Mercè. Vrij a ~~proposar-te~~ ^{exposar-te} una qüestió que segurament et suspensaria molt, i a do manar-te consell.

Degnesta arada a B, posant-me tan una ment de manifest el que puc esperar de les meves nances, ni ha fet veure ben clar que ja mai més, ni si la qüestió ja és resol amb el Monaldi, podré valdre'm per a la que sigui més o menys rigorosament "una peina". La possibilitat de tornar a treballar era per a mi tan remota com vulgus. Almenys, serviria per a acallar els meus sentiments, quan pensava que tot el que la Maria fa per mi tenia aquesta justificació. - Tan petita com es vulgui, però subicent per a mi, si també ho era per a ella. Ara, he comprès que ~~ni~~ tampoc en el millor dels casos podré menar en la mera posició una activitat que em permeti bastar-me, i estic ple de confusió. No tinc més que pensar coses que puguin fer-se des d'un lloc o d'una

cadira, per veure si hi trobo una solució pel meu
patrim, és que encara hi ha un jutge per mi
i m'he trobat una, de cora. Possiblement bastant
difícil de veure-hi, però per la que no em
venia ~~potat~~ negat de les una veratua, si no
em repugnés en vincir. I voldria de tu que
heu bancament, com si t'ho preguntés de part d'
un desconegut, em dijessis si aquesta repugnància
ha de pesar més que les consideracions precedents.
Es tractaria d'esciure comidies, de traduir-me
o les me traduiria per un universer, i mirar
de les-les estrenar. Potser tot plegat és un deliri que
m'ha ven i que no tindria de més. Però em la
maginaria el dubte de si ens és l'útil per ho o no.
Tot plegat, segurament tindria tanta dificultat, que
només d'imaginables ja espanta. Però una no es
tracta de dificultat, sinó d'una quantitat petita
de consciència. No socis. Pensa-hi i ja en parlarem
diverses. En record de l'Esperança i es "coste
deu hord". De moment, no he parlat a ningú d'
aquesta idea. No ho facis tu tampoc.
Adieu, i no em jutgis massa malament.

Màrià